

Wyrok Trybunału w sprawie C-249/25 | [Jilin]¹

Komunikat prasowy nr 137/26

Luksemburg, 1 października 2026 r.

Ochrona międzynarodowa: automatyczne zawieszenie rozpatrywania wniosków o azyl złożonych przez osoby objęte ochroną tymczasową stanowi naruszenie prawa Unii

W marcu 2022 r. UB, obywatel chiński pochodzenia ujgurskiego, przybył do Niderlandów wraz ze swoją małżonką, obywatelką Ukrainy, i ich dzieckiem. Złożył tam wniosek o azyl.

Władze holenderskie przyznały mu ochronę tymczasową jako członkowi rodziny obywatelki Ukrainy zamieszkałego w Ukrainie wraz z żoną i dzieckiem przed 24 lutego 2022 r. oraz zawiesiły rozpatrywanie jego wniosku o azyl do czasu wygaśnięcia tego okresu ochrony.

Na początku 2024 r. UB zarzucił holenderskiemu ministrowi ds. azylu i migracji, że nie rozpatrzył jego wniosku o azyl w terminie przewidzianym w prawie Unii². Wobec braku odpowiedzi skierował on sprawę do sądu w Hadze, który nakazał ministrowi rozpatrzenie wniosku o azyl.

Niderlandzka rada stanu (Conseil d'État), do której wniesiono środek zaskarżenia, zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy prawo Unii³ zezwala na automatyczne zawieszenie, do czasu upływu okresu tymczasowej ochrony, rozpatrywania wniosku o udzielenie azylu złożonego przez osobę korzystającą z tej ochrony.

W swoim wyroku Trybunał przypomniał przede wszystkim, że **celem ochrony tymczasowej jest zapewnienie wysiedleńcom natychmiastowych i minimalnych gwarancji** na terytorium państw członkowskich, w szczególności **gdy istnieje ryzyko, że system azylowy tych państw nie będzie w stanie sprostać masowemu napływowi wniosków o ochronę międzynarodową**.

Trybunał zauważył, że prawo Unii zezwala beneficjentowi **tymczasowej ochrony** na złożenie wniosku o **ochronę międzynarodową** oraz że odrzucenie tego wniosku nie pociąga za sobą utraty statusu tymczasowej ochrony, ponieważ **obie procedury mogą toczyć się równocześnie** i niezależnie od siebie.

Ponadto stosowanie dyrektyw dotyczących rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową w żadnym wypadku nie wyklucza wnioskodawców już korzystających z ochrony tymczasowej, w związku z czym ustanowione w nich ogólne zasady mają do nich zastosowanie. Terminy przewidziane w tych dyrektywach mają zatem zastosowanie podczas rozpatrywania wniosku o ochronę międzynarodową niezależnie od tego, czy osoba ubiegająca się o tę ochronę korzysta już z tymczasowej ochrony. Mimo to prawo Unii zezwala jednak państwom członkowskim na przedłużenie terminów rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową, jeżeli uzasadniają to obiektywne przyczyny, w szczególności trudności administracyjne, które mogą być spowodowane wzrostem liczby złożonych jednocześnie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej⁴.

Wreszcie **uogólnione i automatyczne zawieszanie rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w okresie obowiązywania ochrony tymczasowej byłoby sprzeczne z samym celem tej ochrony**, a mianowicie z zapewnieniem zachowania skutecznej możliwości uzyskania przez wnioskodawców ochrony międzynarodowej w wyniku przeprowadzenia stosownego badania ich indywidualnej sytuacji, przy jednoczesnym natychmiastowym zagwarantowaniu ochrony o bardziej ograniczonym zakresie.

Trybunał zauważył na koniec, że nie można wykluczyć, iż w wyjątkowych przypadkach złożenie w krótkim okresie znacznej

liczby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej może sprawić, że państwo członkowskie znajdzie się w sytuacji obiektywnej niemożności rozpatrzenia wszystkich tych wniosków przy ścisłym przestrzeganiu wymaganych terminów.

Sytuacja ta może wówczas skłonić organy do podjęcia środków takich jak stopniowe rozpatrywanie tych wniosków, w razie potrzeby poprzez określenie priorytetów w tym celu. Sąd krajowy musi wówczas upewnić się, że ewentualne przekroczenie obowiązujących terminów nie wynika z uogólnionego i automatycznego zawieszenia rozpatrywania wniosków o ochronę międzynarodową złożonych przez beneficjentów tymczasowej ochrony, lecz jedynie ze środków niezbędnych do zaradzenia obiektywnej niemożności przestrzegania wspomnianych terminów.

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich zwrócić się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w ramach rozpatrywanego przez nie sporu z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii.

Sąd jest właściwy do rozpoznawania wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, które dotyczą wyłącznie: 1) wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (VAT), 2) podatku akcyzowego, 3) kodeksu celnego, 4) klasyfikacji taryfowej towarów w Nomenklaturze scalonej, 5) odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład, opóźnienia lub odwołania usług transportowych lub 6) systemu handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych. Trybunał Sprawiedliwości jest właściwy do rozpoznawania wszystkich pozostałych wniosków o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.

Ani Trybunał, ani Sąd nie rozstrzygają sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału lub Sądu. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości. Przedstawienie stanu faktycznego i ram prawnych odnosi się do okresu istotnego dla sprawy i opiera się na aktach sprawy.

[Pełny tekst i, w stosownym wypadku, streszczenie](#) wyroku są publikowane na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Jarosław Zasada ☎ (+352) 4303 2793.

Nagranie wideo z ogłoszenia wyroku jest dostępne na „[Curia Web TV](#)” oraz w „[European Broadcasting Service](#)” ☎ (+32) 22964106.

Pozostańmy w kontakcie!

¹ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa. Nie odpowiada ona rzeczywistej nazwie ani rzeczywistemu nazwisku żadnej ze stron postępowania.

² [Dyrektywa 2013/32/UE](#) z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur przyznawania i cofania ochrony międzynarodowej.

³ Artykuł 17 ust. 2 [dyrektywy Rady 2001/55/WE](#) w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami; art. 31 dyrektywy 2013/32.

⁴ W szczególności art. 31 dyrektywy 2013/32 przewiduje możliwość przedłużenia terminu rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej o dziewięć miesięcy lub, w należycie uzasadnionych okolicznościach, o kolejne trzy miesiące, a w przypadku tymczasowej niepewności co do sytuacji w kraju pochodzenia – do 21 miesięcy.